

ณ กาลครั้งหนึ่ง

ที่ The Lakehouse Cameron Highlands, Malaysia

๒๘-๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ The Lakehouse Cameron Highlands, Malaysia ๒๘-๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันที่ ๒๘-๓๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๐ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธานกรรมการมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ได้รับเชิญจาก พ.ต.ท.หญิง ทัสสนีย์ ภิรมย์แก้ว (รองผกก. งานศูนย์ข้อมูลใบสั่ง บก.จร.) สมาชิกชมรมบ้านธัมมะ ลำดับที่ ๘๐๓ และ คุณอมรรัตน์ อุณหเลขกะ สมาชิกชมรมบ้านธัมมะ ลำดับที่ ๙๕๓ เพื่อไปพักผ่อน ณ โรงแรม The Lakehouse Cameron Highlands ประเทศ Malaysia

ท่านอาจารย์พร้อมด้วยคณะรวม ๑๘ ท่านเดินทางออกจากท่าอากาศยานดอนเมืองในตอนเช้าตรู่ของวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๐ ถึงท่าอากาศยานนานาชาติ กัวลาลัมเปอร์ ราวสิบโมงเช้า หลังจากรับประทานอาหารกลางวัน ณ ภัตตาคารจีนแห่งหนึ่งกลางกรุงกัวลาลัมเปอร์ ทางบริษัททัวร์ก็พาพวกเราขึ้นรถชมกรุงกัวลาลัมเปอร์ เมืองหลวงของมาเลเซีย พร้อมทั้งแวะถ่ายภาพเป็นที่ระลึกกับตึกแฝดปิโตรนาส สัญลักษณ์คู่มือเมืองหลวงแห่งนี้ แล้วจึงเดินทางไปสู่คาเมรอน ไฮแลนด์ โดยใช้เวลาอีกราวสี่ชั่วโมง

Cameron Highlands เป็นเมืองที่ตั้งอยู่บนภูเขาสูงของรัฐปะหัง ซึ่งอยู่ทางตอนปลายสุดของทิศตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศมาเลเซีย มีพื้นที่สูงสุดราว ๑,๖๐๐ เมตรเหนือระดับน้ำทะเล และมีอุณหภูมิที่เหมาะสมแก่การพักผ่อนอย่างยิ่งโดยเฉลี่ยราว ๑๘ องศาเซลเซียสตลอดปี และอุณหภูมิต่ำสุดในตอนกลางคืนราว ๙ องศาเซลเซียส เนื่องจากบนภูเขาแห่งนี้มีอากาศดี เหมาะแก่การปลูกชา มีบริษัทที่ทำไร่ชาเก่าแก่ชื่อดังอยู่สองบริษัทตั้งอยู่ ทำการปลูกและผลิตชาชนิดต่าง ๆ ส่งไปขายทั่วโลก ไกด์ทัวร์ซึ่งเป็นชาวจีนในมาเลเซียแต่พูดไทยชัดเจนเก่งมาก (และมีไกด์ชาวไทย

ไปด้วยกับเราจากเมืองไทยอีกคนหนึ่ง) เล่าให้ฟังว่า ชาวจีนที่มารับจ้างบริษัทฝรั่งทำไร่ชาแต่เดิม ก็มาตั้งหลักแหล่งที่พักอาศัยอยู่บนภูเขานี้ด้วย จากนั้นก็พัฒนาความเป็นอยู่โดยการปลูกผักผลไม้ ดอกไม้ชนิดต่าง ๆ ส่งไปขายทั่วมาเลเซียเนื่องจากเป็นสถานที่ที่มีอากาศเหมาะสม ทำให้คาเมรอนไฮแลนด์เป็น

เมืองที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวที่มีผู้คนเดินทางมาท่องเที่ยวมากมายตลอดปี อนึ่ง เมื่อคิดถึงสถานที่ท่องเที่ยวที่อยู่บนภูเขาซึ่งมีอากาศหนาวเย็นตลอดปี หลายท่านคงรู้จักแต่ชื่อ

ของ "เก็นดิง ไฮแลนด์" แต่ไกด์ทัวร์บอกกับเราว่า สถานที่พักตากอากาศบนภูเขาของมาเลเซียมีสองแห่ง แห่งหนึ่งคือเก็นดิง ไฮแลนด์ ซึ่งเป็นสถานที่ตั้งของบ่อนกาสิโน จึงไม่เหมาะแก่การท่องเที่ยวของบุคคลทั่วไปซึ่งเป็นครอบครัวที่มีเด็กและเยาวชน ซึ่งรัฐบาลไม่อนุญาตให้ขึ้นไปท่องเที่ยวได้ คาเมรอน ไฮแลนด์จึงเป็นสถานที่เดียวของมาเลเซีย ที่ทุกคนสามารถมาท่องเที่ยวได้โดยไม่มีข้อจำกัด ทำให้ในวันหยุดและเทศกาลต่าง ๆ คาเมรอน ไฮแลนด์แห่งนี้คละล่ำไปด้วยผู้คนมากมาย ดีที่คณะของเรามาพักผ่อนในเวลาที่คนอื่น ๆ ทำงานกันอยู่ คาเมรอนสำหรับเราจึงน่ารื่นรมย์

คุณพัสนีย์หรือท่านรองผู้กำกับฯ (น้องกุ้ง) เล่าให้ฟังว่า เหตุที่เจาะจงเลือกสถานที่นี้ก็เพราะเหตุที่ได้เคยกราบเรียนถามท่านอาจารย์ว่า ท่านเดินทางไปตามสถานที่ต่าง ๆ มากมายหลายแห่ง แต่ยังมีสถานที่ไหนที่อยู่ในใจที่ท่านอยากไปบ้าง ซึ่งท่านอาจารย์ตอบว่า มีที่คาเมรอนแห่งนี้ ซึ่งท่านเคยมีกำหนดที่จะเดินทางไปมาครั้งหนึ่ง แต่ในที่สุดไม่ได้มา

ภายหลังเมื่อได้พูดคุยกับพี่ที่สนิทกันคือคุณอมรรัตน์ อุณหเลขกะ (น้องตึก นางฟ้าคนงามจิตใจดีแห่งการบินไทย) น้องตึกก็มีกุศลศรัทธาที่จะกราบเรียนเชิญท่านอาจารย์มาพักผ่อน ณ สถานที่นี้ โดยน้องกุ้งเป็นผู้รับอาสาดำเนินการร่วมกัน โดยได้เลือกโรงแรม The Lakehouse แห่งนี้ ซึ่งเป็นโรงแรมที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งในคาเมรอน และได้รับการจัดอันดับยอดเยี่ยมหลายปีจากสถาบันจัดอันดับต่าง ๆ

ทราบว่าโรงแรมแห่งนี้มีห้องพักเพียง ๑๙ ห้องเท่านั้น เนื่องจากเดิมเป็นบ้านพักอาศัยของชาวต่างชาติครอบครัวหนึ่ง ในยุคสมัยของการล่าอาณานิคมของอังกฤษ การได้มาพักผ่อนที่นี่ ทำให้พวกเราทุกคนหลงใหลในสถานที่และบรรยากาศเป็นอย่างยิ่ง เพราะท่านเจ้าของโรงแรมสามารถดูแลรักษาสถาบันเก่าแก่อายุนับร้อยปีแห่งนี้ ตลอดจนข้าวของเครื่องใช้สมัยก่อน ๆ ไว้ได้เป็นอย่างดี ทำให้ผู้ที่ได้มีโอกาสมาพักผ่อนในสถานที่นี้ ยังคงสามารถสัมผัสรับรู้ได้ถึงบรรยากาศการพักอาศัยของชาวต่างชาติบนภูเขาสูงที่มีอากาศเย็นสบายที่สุดตลอดปีในมาเลเซียแห่งนี้ในสมัยนั้นได้เป็นอย่างดี

อีกประการหนึ่งที่เพิ่งทราบก็คือ ที่คาเมรอน ไฮแลนด์แห่งนี้ เป็นสถานที่สุดท้ายที่คุณจิม ทอมป์สัน เจ้าของธุรกิจผ้าไหมไทยชื่อดังชาวอเมริกัน ที่เดินทางมาทำงานในตำแหน่งหัวหน้าสถานียุทธศาสตร์ของหน่วยสอบสวนกลาง (Central Intelligence Agency หรือ CIA) ของสหรัฐฯ ที่กรุงเทพฯ

และต่อมาเขาได้ทำธุรกิจผ้าไหมไทยจนมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลก จิม ทอมป์สันได้เดินทางมาพักผ่อนที่ Cameron Highlands แห่งนี้ ก่อนที่จะหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย ในวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๑๐ ด้วยวัยเพียง ๖๑ ปี โดยไม่มีใครพบเขาอีกเลย แต่ธุรกิจของจิม ทอมป์สัน ในประเทศไทยก็ยังคงเจริญรุ่งเรืองต่อเนื่องมาจนปัจจุบัน

การได้พบได้เห็น ได้ทราบถึงความเป็นไปในชีวิตของแต่ละคน แม้การได้มีโอกาสเดินทางมาพักผ่อนในสถานที่ต่าง ๆ เหล่านี้ ทำให้ได้คิดถึง ความมีสาระที่แท้จริงของการมีโอกาสได้เกิดมาในแต่ละชาติของบุคคลว่า แม้เพราะเหตุแห่งกุศลกรรมที่เคยได้กระทำไว้ในอดีตอนันตชาติจะส่งผลให้ได้เกิดมาและมีชีวิตความเป็นอยู่ที่พร้อมพร้อมสวยงามสักเพียงไหนก็ตาม แต่บุคคลย่อมไม่พ้นไปจากทุกข์ ไม่พ้นไปจากการได้ลาภและเสื่อมลาภ ไม่พ้นไปจากอกุศลวิบากที่ตามมาให้ผลในปัจจุบัน แม้การที่บุคคลที่กำลังมีชีวิตที่พร้อมพร้อมบริบูรณ์สัก

เพียงไหน ก็สามารถหมดสิ้นสุดความเป็นบุคคลนี้ในชาตินี้ได้ทุกเมื่อ โดยไม่สามารถขอยู่ต่อแม้เพียงขณะหนึ่ง นาทีหนึ่ง ชั่วโมงหนึ่ง ฯลฯ ได้เลย แล้วสาระประโยชน์ ความมีค่าของการมีโอกาส

ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ตามที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงว่าแสนยานี้ จะมีมาแต่ไหน? ชีวิตที่สูญสิ้นไปในแต่ละชาติที่เกิดมาแล้วก็ตายไป ด้วยความไม่รู้ความจริงของชีวิต แล้ว ๆ เล่า ๆ

วนอยู่กับสุขและทุกข์ไม่มีที่สิ้นสุด ประกอบทั้งกรรมดีและชั่ว ซึ่งให้ผลดี และชั่วเช่นนี้ไปทุกชาติ โดยไม่สามารถจะพ้นจากสุขและทุกข์ไปได้เลย นี่หรือคือชีวิตที่ทุกคนแสวงหา?

การมีโอกาสได้เข้าใจธรรมะในแต่ละชาติต่างหากที่บุคคลที่เคยสะสมบุญแต่ปางก่อนไว้ ย่อมจะเป็นพืชเชื้อที่ทำให้มีโอกาสได้พบและฟังพระธรรมคำสอนจากการตรัสรู้ของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ต่อ ๆ ไป ในชาติที่มีพระธรรมคำสอน ทำให้มีโอกาสสะสม อบรมเจริญปัญญา ความเข้าใจ ถูก ความเห็นถูก ในความจริงของสิ่งที่มีจริงที่กำลังปรากฏในขณะนี้ตามที่ตรัสรู้และมีพระมหากรุณาแสดงไว้เพื่อ

ให้เราได้มีโอกาสเข้าใจ สะสมปัญญาความเข้าใจต่อ ๆ ไป ไม่ว่าจะเป็นระยะเวลาที่ยาวนานสักเพียงไหนก็ตาม แต่ปัญญา ความเข้าใจที่บุคคลสะสมมาจนมีกำลังมากขึ้น มากขึ้น นั้น ย่อมเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้ปัญญานั้นเองเกิดขึ้น นำไปในกิจที่ต้งามทั้งปวง (ปัญญาไม่นำไปในทางชั่ว) แม้ในขณะนี้ บุคคลจึงย่อมรู้ได้ด้วยตน ถึงความเป็นไปในชีวิต ไม่ว่าจะเป็นสุขหรือทุกข์ ได้รับผลดีหรือชั่วก็ตาม ล้วนแต่เป็นธรรมะ ไม่ใช่เรา ไม่ใช่สัตว์ บุคคล ตัวตน ใคร หรือของใครเลยทั้งสิ้น ความเข้าใจที่มั่นคงในธรรมะ ย่อมทำให้บุคคลมีความอาจหาญ ร่าเริง เพราะรู้ว่า ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นไปในชีวิต ไม่ว่าจะเป็นสุขหรือทุกข์ สมหวัง ผิดหวัง เป็นสิ่งที่ต้องเกิดขึ้นให้ผล จากการที่เราเองเป็นผู้ได้เคยกระทำไว้แล้วในอดีตอนันตชาติทั้งสิ้น!! ทั้งย่อมทราบทั่วว่า ทั้งกุศลกรรมและอกุศลกรรม ที่เกิดขึ้นเป็นไปในแต่ละขณะ ในแต่ละวันนี่ ล้วนแต่เป็นธรรมะที่เกิดขึ้นตามเหตุตามปัจจัย เป็นอนัตตา บังคับบัญชาให้เป็นไปอย่างที่ต้องการไม่ได้ และประการสำคัญที่สุดคือ ไม่ใช่เรา เพราะเป็นธรรมะ!!!

การได้มีโอกาสเดินทางไปในสถานที่ต่าง ๆ ได้พบ
 สิ่งสวยงาม พร้อมด้วยกลิ่นอายมิตร เฉพาะอย่างยิ่ง
 ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ในวาระนี้ จึงเป็น
 ขณะที่ยอดเยี่ยมอย่างยิ่งในสังสารวัฏ ที่ไม่เพียงจะเป็น
 ขณะของกุศลวิบากจากการได้เห็นสิ่งสวยงาม ที่พักผ่อนที่
 แสนสบาย อากาศที่ดี อาหารอร่อยเลิศรส ทั้งหมดล้วน
 เป็นผลจากกุศลกรรมที่เราทั้งหลายได้เคยกระทำไว้แล้วใน
 อดีต และยังเป็นเหตุให้ได้สะสมกุศลกรรม เฉพาะอย่างยิ่ง
 ความเข้าใจธรรมะที่เพิ่มมากขึ้นจากการได้มีโอกาส
 สนทนาธรรมกับท่านอาจารย์และสหายธรรมในคราวนี้
 ด้วย ซึ่งจะขออนุญาตนำความสนทนาธรรมบางตอนใน
 บรรยายภาสที่แสนสวยงาม สะดวกสบาย ณ โรงแรม The
 Lakehouse Cameron Highlands ประเทศมาเลเซีย
 เป็นการสนทนา ณ กาละครั้งหนึ่ง ท่ามกลางอากาศและ
 บรรยายภาสที่แสนรื่นรมย์และมีความสุขอย่างยิ่ง ดังนี้ครับ

ท่านอาจารย์ :

ฟังแล้วเบิกบานไหม? หรือฟังแล้วเสียดาย เสียดายใช่ไหม? แสดงชัดเจนว่า ความติดข้องของเรามากแค่ไหน เพราะฉะนั้น ถ้าเราฟังแล้วก็เบิกบานกว่าปัญญาระดับที่ฟังครั้งแรก ๆ ว่า ไม่มีอะไรเป็นของเราเลย ยังไม่กระทบกระเทือนอะไรเลยทั้งสิ้น ฟังดูเหมือนว่างเปล่าชั่วครึ่งชั่วคราว แต่จะต้องฟังอย่างนี้ไปอีก จนกว่าความเข้าใจมันคงขึ้น!!

เพราะเหตุว่า ก็เป็นของเราเยอะแยะไปหมดเลย แต่ถ้ากล่าว "ทีละหนึ่ง" อะไรเป็นของเรา? ถ้าเราไม่ได้เข้าใจธรรมะละเอียดขึ้นเพิ่มขึ้น คำพูดก็ถูกต้อง รู้สึกว่าเป็นจริงแต่ละชาติที่ได้ฟัง แต่น้อยมาก จนกว่าจะได้ฟังมากกว่านี้ แล้วก็เข้าใจมากกว่านี้ ว่า ถ้าแยกออกเป็นแต่ละหนึ่ง ไม่ต้องถึงไหนเลย ไม่ใช่เรากำลังนั่ง แต่ว่าแยกออกเป็น "แต่ละหนึ่ง" จริง ๆ เพราะว่าธรรมะแต่ละหนึ่งไม่ใช่อันเดียวกันเลย และเมื่อนั้นเราค่อย ๆ เห็น ค่อย ๆ เข้าใจ จนกว่าปัญญาจะเพิ่มขึ้นอีก

เพราะฉะนั้น เป็นเรื่องของความเข้าใจจากการฟัง เป็นเบื้องต้น เห็นคุณค่า เห็นประโยชน์ เห็นความจริงว่า จริงทุกคำ แต่ว่า เราสามารถที่จะเข้าใจแล้วไม่หวั่นไหว แล้วก็ไม่เสียดาย ที่พຽງนี้เราก็ดูไม่ได้อยู่ที่นี้แล้ว แล้วก็ไปเรื่อย ๆ ไปเรื่อย ๆ ในสังสารวัฏ ไม่ย้อนกลับมาอีกเลย!!! และสิ่งที่มีเดี๋ยวนี้ก็หมดแล้ว โดยที่ว่า ไม่เหลือเลย!!

...เพราะฉะนั้น ประโยชน์สูงสุดก็คือว่า ฟังความจริง เพราะว่าความจริงไม่มีใครเปลี่ยนได้เลย แต่เพราะไม่รู้ความจริง เราก็เพลิดเพลिनในชีวิต แล้วแต่ชีวิตเกิดมาแล้วจะเป็นอะไรก็มีความสุขไป เท่าที่จะหาได้ในชาติหนึ่ง ชาติหนึ่ง แล้วก็ไปใครต่อไปอีก ก็ไม่รู้ ก็ต้องทราบว่ชาตินี้ ที่เรมานั่งอยู่ตรงนี้ มีค่ามาก เพราะเหตุว่า เราสามารถที่จะได้ยินได้ฟังคำ ซึ่งเราก็ได้ยินบ่อย ๆ อยู่กรุงเทพฯ อยู่ที่ไหนเราก็ฟัง แต่ก็ต้องฟังอีก คือ ถ้าขาดโอกาสที่จะได้ฟัง เราก็พอกพูนเหมือนเดิม คือความไม่รู้ ความติดข้อง!! แต่พอได้ฟังก็ค่อย ๆ สะสมความเข้าใจ จนกว่าความเข้าใจนั้นจะชัดเจน...

...เพราะว่า แค่ว่าเราเกิดแล้วตาย ไม่พอ!! นี่ยังไม่ตาย ก็อยู่ไป จนกว่าจะตายเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ แต่ว่า ก็ต้องเกิดอีก แต่รู้ไหมว่าไม่ใช่เรา? นี่สำคัญที่สุด!! คือ ถ้ายังคงเป็นเราเกิดแล้วเราตาย แล้วเราก็เกิดอีก ใช่มั้ย? แล้วเราก็ตายอีก ก็ยังมีเราอยู่อีกต่อไป รู้สึกว่า พอใจในสิ่งที่จะต้องมีเรา แต่ถ้ามีความเข้าใจจริง ๆ ว่า ไม่มีเรา เมื่อนั้น ความรู้สึกที่ผูกพันกับสิ่งที่ปรากฏว่าเป็นเรา ก็จะค่อย ๆ น้อยลง จนกระทั่งสามารถที่จะรู้ความจริงว่า คำพูดนี้จริง ไม่ว่าใคร จะพูดเมื่อไหร่ก็ตาม แต่คำพูดนั้นจริง แต่ว่าความเข้าใจของเราจะ ถึงความจริงนั้น มากน้อยแค่ไหน ซึ่งเป็นสิ่งที่ลึกซึ้งกว่านี้มาก!!

เพราะเหตุว่า ถ้าเราพูดเพียงแค่ว่า เรานั่งอยู่ที่นี่ แล้วประเดี๋ยวเราก็ไป เราเกิดแล้วเราก็ตาย ก็ไม่เห็นมีอะไรที่ลึกซึ้ง ใช่มั้ย? แต่ว่า ความจริง ถ้าคิดถึงผู้ที่ตรัสรู้ คือ พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า "เจ้า" นี่ใหญ่สุดใช่มั้ย? แล้วยัง "สัมมาสัมพุทธะ" พุทธเจ้า ความรู้ สูงสุด "พุทธะ" ไม่มีใครเปรียบได้เลย แล้วยัง "สัมมา" รู้ชอบตาม ความเป็นจริง ด้วยพระองค์เอง แปลว่า เราไม่รู้อะไรเลย ถ้าไม่ได้ ฟังคำของพระพุทธเจ้า ไม่มีความรู้ ไม่มีความเข้าใจอะไร...

...แต่พอฟังแล้ว เราค่อย ๆ รู้จัก ผู้ที่ตรัสรู้ เพราะทำให้สิ่งที่ไม่เคยเกิดเลยในสังสารวัฏ คือ ความเข้าใจถูกในสิ่งที่มีเดี๋ยวนี้ เข้าใจถูกแสดงว่า ถ้าไม่ฟัง ไม่มีความเข้าใจเลย แต่พอฟังแล้ว มีความเข้าใจถูก ในสิ่งที่มี ที่ปรากฏ ไม่ว่าจะเป็นเมื่อไหร่ ไม่ว่าจะเป็นทางตาหรือทางหู หรือทางจมูก หรือทางลิ้น หรือทางกาย หรือทางใจ ค่อย ๆ ฟัง ค่อย ๆ เข้าใจ จนกระทั่ง สิ่งที่เป็นคำพูดของเรา จากการที่เข้าใจ เป็นความจริงอย่างนั้น คือ ประจักษ์แจ้งในความจริงนั้น ซึ่งยากไหม? "เห็น" เดี่ยวนี้ ปล่อยวางไหม? ไม่มีทาง!! ใครบอกให้ปล่อยวางได้ไหม? ฟัง ๆ ไปแล้วปล่อยวางได้ไหม? ไม่มีทาง แค่ว่า ฟัง ๆ ไปแล้วปล่อยวางนี้ ไม่มีทางเลย!!!...

...ต้องเป็นผู้ที่ "ตรงต่อความจริง" ว่า "เห็น" เดี่ยวนี้ ต้องเกิด ไม่เกิด ก็ไม่มีเห็น เกิดแล้วก็ดับด้วยก็ไม่ว่า เพราะฉะนั้น ฟังธรรมะแล้วเป็นผู้ที่ตรงต่อความจริง ว่า สิ่งที่ไม่เที่ยงคือสิ่งที่เกิดแล้วก็ดับ แล้วก็ดับเหลือเลย ก็คือ ทุกสิ่งทุกอย่าง "เห็น" เดี่ยวนี้ "ได้ยิน" เดี่ยวนี้ "คิด" เดี่ยวนี้ "จำ" เดี่ยวนี้ มากมายหลายอย่าง ซึ่งไม่ปรากฏเลย ปรากฏแต่เพียงว่าสิ่งที่เราพอใจ

พอเห็นเมื่อกี้ก็ดี ไม่ว่าจะป็นอาหารก็อร่อย ทุกอย่างดีหมด ไม่รู้ว่ามาจากไหน ถ้าไม่มีเพียงธาตุรู้ที่เกิดขึ้นรู้ สิ่งใด ๆ ก็ไม่ปรากฏทั้งสิ้น!! ใครกำลังรู้ว่าขณะนี้ทุกขณะมีธาตุรู้คือ "จิต" เกิดดับ เห็นไหม? รู้ไหม? แล้วจะละได้อย่างไร? แล้วจะปล่อยได้อย่างไร? เพียงแต่ละคำว่า ขณะนี้จิตเกิดดับ...

...เพราะฉะนั้น เราจะประมาทคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้เลย แต่ละคำต้องจริง ทุกคำที่ได้ฟังแล้ว ทุกอย่างเป็นธรรมชาติ ยังไม่ปรากฏว่าทุกอย่างเป็นธรรมชาติ ทั้ง ๆ ที่ขณะนี้ป็นธรรมชาติทั้งหมดเลย จิตเกิดดับยังไม่ได้เปิดเผย เห็นแต่คนนั่ง มีสิ่งต่าง ๆ รอบห้องนี้ในห้องนี้ แต่ว่า จิตเกิดดับไม่ปรากฏ จิตเป็นใหญ่เป็นประธานในการรู้สิ่งที่ปรากฏ ต่างกับเจตสิก ก็ไม่ได้ปรากฏ รูปมีจริง ๆ แต่ว่าลักษณะของรูปไม่ได้ปรากฏว่าเป็นรูป เพียงรูป แต่ว่าเป็นสิ่งที่นั่นสิ่งนี้ เป็นคนนั้นคนนี้ทันที!!...

...เพราะฉะนั้น แต่ละคำต้องฟังเพื่อที่จะได้เข้าใจว่า หนทางนี้เป็น
หนทางที่ไกลมาก แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อเป็นพระโพธิสัตว์
ทั้ง ๆ ที่ได้รับคำพยากรณ์ว่าจะได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทรงพระนามว่าพระสมณโคดม ยังต้องอีกสี่สงฆ์แสนกับเมื่อได้
ฟังพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพระนามว่าที่ปึงกรทรงพยากรณ์
จากนั้นมา กับนี้นานเท่าไร? อสงไขยนานเท่าไร? และไม่ใช่
อสงไขยเดียว สี่สงไขยแสนกับ!!!

เพราะฉะนั้น เมื่อความจริงเปิดเผย ต้องไม่ใช่อย่างที่เรารู้!!
แล้วก็ไม่ใช่อย่างที่เราคิด ว่า เอ๊ะ! คงใช่! หรือว่า เอ๊ะ! นี่แหละจริง
แล้ว แต่ว่าความจริงนั้นต้องไม่เหมือนอย่างที่เราสามารถจะไปคิด
ได้เลย อย่างพระปัญญาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ละคำที่เรา
ได้ยินได้ฟังกับพระปัญญาของพระองค์ ห่างไกลกันแค่ไหน? แต่ละ
อย่างที่ทรงแสดงเป็นความจริง ซึ่งต้องอบรมจากการฟังเพื่อละ
ความเป็นเรา!...

...เพราะฉะนั้น หนทางนี้ ลึกซึ้ง ละเอียดยากยิ่ง เพราะไม่สามารถที่จะเป็นไปได้ด้วยความเป็นเรา!! ถ้ามีความเป็นเราเมื่อไหร่ก็จบ!! ไม่มีทางเลย!! นอกจากฟังธรรมะ แล้วก็เริ่มตั้งแต่ฟังว่า ไม่ใช่เรา!! แล้วก็ ไม่มีเราด้วย!!! ไม่ใช่เราแล้วเป็นอะไร? เป็นสิ่งที่เมื่อเกิดขึ้นปรากฏว่ามีแล้วก็ดับไป เพราะฉะนั้นก็ ไม่มีเรา เห็นไหม? คำว่า "ไม่มีเรา" ทั้ง ๆ ที่เรานั่งอยู่ตรงนี้ ห่างไกลกันมาก!!

ธรรมะเป็นเรื่องละเอียดมาก ถ้าเราไม่ศึกษาทีละคำให้เข้าใจขึ้น ให้เข้าใจขึ้น ให้เข้าใจขึ้น เหมือนกับว่าเรารู้แล้ว ปฏิบัติได้!! ง่ายเลย พอไม่รู้อะไรเลย ก็คือคนที่ไม่รู้เลย แล้วเชื่อ โดยได้ยินแค่เพียงคำว่า มีสติ ก็เข้าใจว่ากำลังมีสติ นั่นก็คือหลงผิด เพราะความไม่รู้ นั่นคือ คนที่ไม่ได้ฟัง!! ได้ยินแล้วก็คิดว่าใช่ แต่คนที่ได้ฟังแล้วก็ยังประมาท คิดว่ารู้แล้ว นี่ขณะนี้ไม่ใช่เราแล้ว เห็นนี้ไม่ใช่เราแล้ว ได้ยินก็ไม่ใช่เรา เพราะฉะนั้น เหมือนเข้าใจว่า ถ้าคิดอย่างนี้บ่อย ๆ คิดอย่างนี้บ่อย ๆ คือ ละแล้ว!!...

...เพราะฉะนั้น ธรรมะก็เป็นเรื่องที่ต้องเข้าใจว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔๕ พรรษา รู้ว่าแต่ละหนึ่งที่สะสมมาในสังสารวัฏ คิดดู ไม่ใช่แค่ชาตินี้ที่ต่างกัน ในสังสารวัฏนี้ต่างกัน มากมายมหาศาล ไม่ว่าจะโดยเจตสิกประเภทใดใช่ไหม? โดยอหยาศัยที่ใช้คำว่า "อาสยานุสย" แม้แต่สิ่งที่ชอบ ชอบกุ่มหรือชอบปู หรือชอบผัก ใช่ไหม? กว่าจะเป็นที่อาศัยที่มีกำลังที่จะให้เกิดขึ้น นึกถึงบ่อย ๆ จำได้ แสวงหา โดยไม่รู้ว่า ขณะนั้นเป็นอะไร ไม่รู้อะไรเลย เหมือนกับทุกสิ่งทุก

อย่างถูกปิดบังไว้ ปกปิดไว้ หนาขึ้น หนาขึ้น หนาขึ้น มืดขึ้น มืดขึ้น
มืดขึ้น ด้วยความไม่รู้!!...

...เพราะฉะนั้น ถ้าจะอยู่ต่อไปในสังสารวัฏ ด้วยความไม่รู้ ความไม่รู้
จะมากขึ้นอีกสักแค่ไหน? เพราะว่าที่สะสมมาแล้วนี้มาก เวลาที่เรา
ได้ยิน ได้ฟัง ขณะนั้นเป็นกุศล ขณะนั้นอวิชชาไม่ได้เกิด แต่ขณะใด
ที่เป็นอกุศล ไม่ว่าประเภทใดก็ตามเพราะไม่รู้ และถ้าไม่ทรงแสดง
โดยละเอียด ใครจะรู้ว่า เพียงแค่เห็นดับไป จิตเกิดดับสืบต่อ ๓
ขณะ สัมปฏิจฉันน สันตัตถิณ โวฏฐัพพน อกุศลเกิดแล้ว นี่เดี๋ยวนี้!!!

เพราะฉะนั้น ถ้าเราไม่เข้าใจจริง ๆ จะไปละตัวตน จะไปละอกุศล
ด้วยการพากเพียร ด้วยการพยายาม ด้วยความไม่รู้ คิดว่า ไม่เห็น
จะยากเลย ก็ไปเจ็ดวัน แปดวัน สิบวัน เดือนหนึ่ง ก็ไปนั่งทำอะไรก็
ไม่รู้!! แล้วก็จะละความเป็นตัวตนถึงความเป็นพระอรหันต์บุคคล ก็
เป็นการทำลายคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะว่าไม่ได้
ศึกษาจนกระทั่งเห็นความเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า ถ้าไม่ได้ฟัง
คำของพระองค์ ไม่มีทางเลย เราประมาทอย่างมากว่า ขณะนี้เรา

กำลังเจริญกุศล เข้าใจขึ้น ท่ามกลางอกุศล มากมายมหาศาล
 เพราะมีทั้งเห็นมีทั้งได้ยิน ซึ่งขณะนั้นอกุศลเกิดเท่าไร...

...เพราะฉะนั้น แต่ละคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เข้าใจ ทำให้
 เห็นค่าของการที่บารมีคือคุณความดีทั้งหลาย แม้เพียงขณะเดียวก็
 เกิดเถอะ!!! เพราะว่าถ้าไม่เกิด อกุศลก็เกิดแล้ว!! สะสมปิดบัง
 ต่อไป!!

ด้วยเหตุนี้ "การฟังพระธรรมด้วยความเคารพ" ก็คือว่า ไม่ประมาณ
 ว่า กว่าจะมีโอกาสที่จะได้ฟังอย่างนี้ ก็ชาติ? และจะได้ฟังอีก
 นานเท่าไร? เมื่อฟังแล้ว เป็นโอกาสที่เห็นความลึกซึ้ง ความไม่
 ประมาณ ที่จะไม่คิดว่า แค่นี้พอแล้ว ฟังแค่นี้พอแล้ว ไม่มีวันพอ!!!
 เพราะว่าตราบไต่ที่ความเข้าใจของเราเดิน หรือบางคน ศึกษา
 เพราะอยากรู้ แต่ไม่ยอมกละ!! ความชั่วแต่ละคนมี อกุศลทั้งหลาย
 สะสมมามาก ไม่ยอมกละ แต่ว่าอยากรู้!!

เพราะฉะนั้น จะอย่างไรดี? กว่าจจะรู้ ที่สามารถจะรู้ได้ว่า ถ้าไม่มีการเห็นประโยชน์ของกุศลแม้เพียงเล็กน้อย ซึ่งเป็นบารมีที่จะทำให้ค่อย ๆ เข้าใจสิ่งที่ถูกปกปิดไว้ด้วยความไม่รู้และด้วยกิเลส ก็คือ ต้องมีความดีหรือกุศลทุกประการเพิ่มขึ้น เพื่อที่จะให้อกุศลไม่มาก และในขณะเดียวกันก็ไม่ประมาท ในปัญญาบารมี!! ที่จะต้องอาศัย การฟัง การไตร่ตรอง ซึ่งขณะนั้นเป็นการละความไม่รู้ ซึ่งไม่ใช่เราละ แต่ความเข้าใจเกิดเมื่อไหร่ในลักษณะของสิ่งที่มี ขณะนั้นก็เริ่มที่จะละความไม่รู้ ที่สะสมมากในสิ่งที่กำลังปรากฏ!!!...

...กว่าจะละการยึดถือสภาพธรรมะ ต้องเป็นความรู้ อย่างขนาดไหน? ขนาดฟังต้องเข้าใจอย่างละเอียดอย่างยิ่ง ที่จะไม่ไปทำ!! เพราะเหตุว่า ส่วนใหญ่เรายังมีความเป็นเราที่ต้องการอยู่มาก พอ ฟังแล้ว คิดหรือ? ว่าขณะนั้นโลภะจะไม่เกิด ความเข้าใจผิด หนทางผิดจะไม่มี ที่จะทำให้ไปจ้องบ้าง ไปพยายามบ้าง ไปคิดบ้าง ไปไตร่ตรองบ้าง ไปแยกบ้าง ตรงนั้นพร้อม จนกว่าปัญญาจะเกิดอีก

เพราะฉะนั้น ปัญญาจึงเป็นปัญญาจริง ๆ เข้าใจจริง ๆ รู้จริง ๆ ตามลำดับขั้น โดยความเป็นอนัตตา ไม่ใช่เรา กว่าจะไม่ใช่เรา เราก็ไปจ้องแล้ว เราก็ไปคิดแล้ว เราก็ไปแยกแล้ว จนกว่าปัญญาจะรู้ว่ นั่นคือ "คิด"...

- คุณณภัทร :** กราบท่านอาจารย์ครับ การที่ปัญญาเข้าใจสภาพธรรมะ ตรงตามความเป็นจริงอย่างนี้ เรื่องราวก็ย่อมน้อยลง เพราะสติเป็นเครื่องกั้น
- ท่านอาจารย์ :** หวัง...
- คุณณภัทร :** ไม่ได้หวังครับท่านอาจารย์
- ท่านอาจารย์ :** เดี่ยวก่อนค่ะ คำพูดอย่างนี้ "ส่อง" ถึงความที่ยังมีความติดข้อง!!
- คุณณภัทร :** ติดข้อง...ติดข้องอย่างไรครับท่านอาจารย์
- ท่านอาจารย์ :** ก็ติดข้องอย่างนี้ "แล้วเราก็จะคิดน้อยลง"
- คุณณภัทร :** อ้อ ไม่ใช่ครับ ผมพูดถึงว่า ตามความเป็นจริง ถ้าปัญญาเข้าใจถูกต้อง สภาพธรรมที่มีลักษณะอย่างที่ท่านอาจารย์พูด แล้วปัญญาเข้าใจถูก และสติสามารถที่จะเกิดไวพอที่จะรู้ลักษณะของสิ่งที่ปรากฏ เรื่องราวจะน้อยลง เพราะฉะนั้น สติสามารถที่จะเกิดเป็นเครื่องกั้นอกุศลที่จะเกิดขึ้นให้กลายเป็นเรื่องราว แต่ไม่ใช่ว่าไม่รู้เรื่องราว แต่รู้ว่าเป็นลักษณะที่คิด เกิดดับ จบ แล้วก็มีสภาพธรรมอื่นเกิดสืบต่อ

แล้วปัญญาก็สามารถที่จะรู้ต่อ ถ้ามีเหตุปัจจัยพอที่จะให้รู้ได้ ก็รู้ต่อก็คงลืมสติบ้าง มีสติบ้าง

ท่านอาจารย์ :

เพราะฉะนั้น สะสมปัจจัยที่จะคิด มากแค่ไหน? อย่าได้ไปคิดว่าจะน้อยลง จะมากขึ้น หรืออะไรเลยทั้งสิ้น!! เพียงให้เข้าใจว่า เพราะปัจจัย ไม่อย่างนั้นมาแล้ว!! ใช่ไหม? พอคิดน้อยก็ ดีใจ อดไม่ได้!! โลภะ แล้วก็ความไม่รู้ และสารพัดรูปแบบที่จะตามมา กว่าจะเกลี้ยงจริง ๆ เป็นปัญญาจริง ๆ ละจริง ๆ เพราะรู้จริง ๆ ไม่มีอะไรเหลือ จึงเป็น "ทั้งหมดเป็นธรรมะ"

ด้วยเหตุนี้ ขันติญาณ ไม่ใช่อย่างเดียวนี้ ต้องเป็นวิปัสสนาญาณแล้ว ตั้งแต่ สัมมสนญาณ จนถึง อุทยัพพญาณ ขันติญาณอย่างอ่อน คิดดู แล้วเราสามารถจะเข้าใจไหม? เราเข้าใจขันติแค่ไหน? แค่ว่าได้ยินมา อดทนนะ หนวก็อดทน หิวก็อดทน อดทนแล้วก็อดทนกันไปด้วยความเป็นเรา!! ก็คิดว่านั้น เราทำตามคำสอนแล้วว่า อดทน ขึ้นหนึ่ง ยังมีอดทนที่จะต้องเข้าใจว่า ธรรมะนี้ละเอียดลึกซึ้ง

ต้องฟัง ต้องเข้าใจจริง ๆ เพื่อละ ไขไหม? ก็อีกชั้นหนึ่ง แล้วเวลาที่
สภาพธรรมปรากฏ ความอดทนมีไหม? เพราะเหตุว่าสะสมมา
เท่าไรในความไม่รู้ ในความเห็นผิด ใน สิลัพพตปราคาส เห็น
ไหม? จะดับได้ด้วย โสตาปัตติมรรค วิจิกิจฉา ดับได้ด้วยโสตาปัตติ
มรรค ทิฏฐานุสสัย ดับได้ด้วยโสตาปัตติมรรค

...เพราะฉะนั้น เจ้าพวกนี้ อยู่ไหน? มันต้องมี ไขไหม? แล้วมันต้อง
พยายามแทรกอย่างสุดฤทธิ์ ไขไหม? ตอนนี้เขาแทรกได้สบายมาก
เพราะเขามีกำลัง แต่พอปัญญามีกำลังขึ้น เขาจะแทรกต้องเป็น
ปัญญาอีกระดับหนึ่ง และคำว่า "ขันติ" และคำว่า "ญาณ" จะต้อง
ประจักษ์แจ้งกับบุคคลนั้น ที่จะรู้เลยว่า มันแค่ไหน? อย่างไร? แล้ว
ก็เป็นขันติญาณอย่างอ่อน...

...เพราะฉะนั้น ถึงได้กล่าวว่าเป็นเรื่องที่ "ละ" ฟังแล้วเข้าใจอย่าง
เดียว "อย่างเดียวจริง ๆ " ไม่ต้องแต่งต่อเติมอะไรทั้งสิ้น!! เพราะรู้
ว่า พอฟังจบคิด ก็ธรรมดา ฟังจบ ติดข้อง ก็ธรรมดา ฟังจบแล้ว
อ่อย ก็ธรรมดา ฟังจบแล้วเข้าใจ แล้วดีใจ ก็ธรรมดา!! คือ ทุก
อย่างต้องเป็นธรรมดา (ธรรมดา)

เพราะฉะนั้น หนทางนี้ ที่เป็นสัมมามรรค จะต่างกับกับ มิจฉามรรค
มิจฉามรรคมีความต้องการ มีความเป็นตัวตน มีการคิดว่าได้รู้แล้ว
มีการคิดว่าได้พ้นแล้ว มาอย่างไร? ถ้าเขาไม่เพียรไปดู ไปทำ!! ไปคิด
ไปพิจารณา แต่ก็ยังเป็นมิจฉามรรค!!!

เพราะฉะนั้น ปัญญาจะต้องรู้จริง ๆ แม้แต่ชื่อ ซึ่งเคยได้ยินมา ตัว
จริงของเขาคือ นี่แหละ กำลังเป็นอย่างนี้!! กำลังขัดขวางอย่างนี้
แหละ กำลังเกิดอย่างนี้แหละ กำลังปรากฏอย่างนี้แหละ ระดับ
ไหน? ทั้งหมดที่เป็นคำพูด ก็คือตัวจริงของธรรมะ แต่ถ้าตัวจริงยังไม่
ปรากฏ ก็เป็นคำพูดทุกคำ ไม่ว่าชื่ออะไร เจตสิกชื่ออะไร จิต
ประเภทไหน ตทาลัมพน อะไรต่ออะไรก็ว่าไป!!!...

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของ พ.ต.ท.หญิง ทักษิณีย์ ภิรมย์แก้ว และ คุณอมรรัตน์ อุณหเลขกะ
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกท่านครับ

